

Novo normalno

Što je to novo normalno? Kako je to utjecalo na mene? Što se to događa? To su pitanja koja se svaki dan vrte po mojoj glavi... No, počnimo polako, od početka.

Dobar dan, zovem se Mihaela i idem u 7. razred. Početkom 2020. godine korona je zeznula cijeli svijet, sve je stalo. Ljudi su bili živčani, trgovine nisu radile, kao da je netko pritisnuo pauzu na normalan ljudski život, navike, igru. Isto tako uvedena je i online škola u kojoj sam se jako dobro snašla, ali ipak to nije bilo to. Nismo sjedili u razredu, nego pred računalom. Ispred nas bi stajala učiteljica i objašnjavala nam lekciju. Bilo je neobično, bila sam zabrinuta, a tada sam vidjela da je Zagreb zadesio jak potres. Svoje sam brige i probleme ostavila po strani. Još dan danas ne mogu vjerovati što se dogodilo, ali moramo krenuti dalje. Zagreb se obnavlja, no sjećanja ostaju duboko u srcu, iza briga i problema o koroni i drugim *bitnijim* stvarima današnjice ili bolje rečeno sutrašnjice. Kada će korona završiti? Hoću li sutra imati posao koji neće stati zbog koronakrize? Ljudi ostaju bez posla, ne mogu naći novi. To je najveći problem današnjice, a ne kad ti roditelji oduzmu mobitel zato što misle da ne živiš u stvarnom svijetu punom briga, problema, žurbe...

Razmišljam i o onima koji imaju pune ruke posla za vrijeme ovog kaosa u svijetu. To su naši doktori, medicinski tehničari i sve osoblje koje svaki dan, ne brinući za svoje probleme, nesebično pomaže ljudima. Takvi ljudi su mi pomogli saznati da ima i dobrih ljudi na Zemlji, ljudi koji pomažu drugima, shvaćaju njihovu bol i vole jedni druge bez obzira na nacionalnost, rasu i religiju. Bit će uz tebe čak i u najgorim situacijama. To je veliki sjaj koji obasjava naše srce koje zna da je nekome važno. Isto tako saznala sam da ima ljudi koji misle samo na sebe. Njih nije briga hoće li netko imati što jesti ili neće... Nisu oni krivi, korona izvlači ono najgore iz nas, nesvjesno se borimo za svoj život pa ne mislimo kako je drugima. Našim starijima korona bi mogla oduzeti život brže nego nama, zato moramo paziti na njih i biti odgovorni.

U doba karantene dano nam je vrijeme kojega nikad nema dovoljno, mogli smo više razgovarati, mogli smo spoznati i sami sebe i svoje navike. Nakon svega ja sam sigurna da će svijet iz ove krize izaći jači i otporniji. Mi ljudi pamtimo samo dobre dijelove prošlosti. Novopobuđeni osjećaji ostat će u srcu i biti vječno prisutni. Čovječanstvo će živjeti.

Mihaela Puljek,
mentor: Željka Meštrović Kruhak